

dik. Ez is szórakozás. És az otthoni bőségben ülve, krajcárjainkat élükre állítva, a kedves és jótékony báju színésznők hálás tekintetén elmerengve, hirdessük fennszóval: „az inség már szinte elviselhetetlen...”

A közgyűlés leszavazta a vizóra-javaslatot.

— Tiszai vízvezeték lesz. —

(Saját tudósítónktól.) A közgyűlés ma délután tartott folytatólagos ülésén a vizóráról szóló tanácsi javaslat tárgyalására került a sor. Bokor Pál helyettes polgármester erősen harcolt a vizórák mellett, minden argumentumot fölhozott, amit csak tudott, de hasztalanul. Már a beszéde alatt kialakult a közgyűlés hangulata a vizórák beállítására. A helyettes polgármester referenciája után valóságos vita-lavina indult meg a vizórák körül, körülbelül tíz városatyát tartott hosszabb-rövidebb beszédet, tulnyomó részben a tanács javaslata ellen, mellett csak ketten: Tóth Mihály főmérnök és Csonka Ferenc városi vegyész.

A tanács javaslata csufosan megbukott, a közgyűlés Wimmer Fülöp indítványára egyhangú határozattal kimondotta, hogy nem kellenek a vizórák. A vízhiányon úgy segítenek majd, hogy a közterek és kertek öntözésére nem engedik meg az ártézi víz használatát, hanem külön tiszai vízvezeték létesítenek locsolás céljaira.

A közgyűlés egész idejét a vizórák vitája merítette ki. Vita alatt, éppen amikor a tanácsi javaslat mellett kardoskodó Csonka Ferenc beszélt s nagy zajongás volt a teremben, kínos incidens történt Kárász József és Fajka Lajos dr. között. Kárász hátraszólt, hogy csend legyen, Fajka erre lényegtelen megjegyzést tett, mire Kárász sértő szavakat használt. Fajka viszont. A városatyák azt hitték, hogy tettelegességre kerül a sor, Kárász azonban kisetett a teremből.

A közgyűlésről a következő részletes tudósításunkban számolunk be:

A polgármester távollétében Gaál Endre

dr. tanácsos elnökölt. Felolvassák a múlt ülés jegyzőkönyvét, amelyet hozzászólás nélkül tudomásul vesznek. Bokor Pál helyettes polgármester a vizórák ügyében bemutatja a tanács előterjesztését, amely a következő: 1. mondja ki a közgyűlés, hogy minden telken egy vizórát állítanak föl; 2. a vizórák beruházási költségeit a város viseli; 3. lakrészenként vízdióban úgy a nagyköruton belül, mint azon kívül 4 korona 50 fillért szedjen a város; 4. a többlet-fogyasztás 16 fillérben állapíttassék meg köbméterenként; 5. a vízdiák havonként fizetendő; 6. a lakrészek utáni víz díjat a fogyasztók, míg a vizórák alapján megállapított vízdiát a háztulajdonosok fizessék, akik viszont, jogosultak arra, hogy a vízdiát minden lakótól a fogyasztás aránya szerint behajtsák; 7. joga van továbbá a háztulajdonosoknak arra, hogy a saját költségén több vizórát szereljen be, annyit, amennyit szükségesnek lát s a vízdi-j-többletet a lakónak behajtsa; 8. a lakónak joga van hatóságilag felülvizsgáltatni, vajjon a háztulajdonos helyes arány szerint rótt-e ki a vízdi-jakat. Annál is inkább ajánlja a tanács javaslatának elfogadását, mert az egész világon csakis a javasolt rendszer szerint használják a vizórákat.

Kószó István dr. szólt hozzá először a tanács javaslatához. Évek óta minden nyáron kísért a vízhiány s azt hiszi, hogy nem vizórák kellenek Szegeden, hanem víz. A Tisza-vízének fölhasználásáról, — ugymond — miért nem gondoskodik a város? Fölserolja a vizórák hibáit. Hivatkozik a szikvizgyára, ahol hétszeresen több vízmennyiséget mutatott a vizóra, mint amennyit tényleg elfogyasztottak. A vizóra tehát abszolút megbízhatatlan. Helyesebbnek tartaná, ha azon a pénzen, amibe a vizórák kerülnek, a város a Tisza-vízét vezetné be tiszai vízműteleppel. Hivatkozik szakvéleményekre, amelyek szerint az ártézi kutak szolgáltató képessége évről-évre csökken. Azt indítványozza, hogy a közgyűlés a vizórák beállításának fogantatását mellőzze; ellenben utasítsa a tanácsot, hogy a Tisza-víze bevezetésének terével foglalkozzék, végül vizsgáltassa meg a vízvezeteki csöveket és a hibákat sürgősen javíttassa ki.

Obláth Lipót beszélt ezután. Ő sem hive a vizóra-rendszernek. A tanács javaslatának

mellőzését és Kószó dr. indítványának elfogadását kéri. Kormányos Benő dr. szerint a külvárosok évek óta nem kapnak vizet, most egyszerre vizórákat akar csinálni a tanács, mielőtt a külvárosok vízellátásáról megfelelően gondoskodnék. Kiegészítő indítványt tesz. Kószó indítványához. Javasolja, hogy a közgyűlés utasítsa a tanácsot, hogy a tiszai vízműtelep terveit készíttesse el és hat hónapon belül mutassa be a közgyűlésnek.

Krausz József dr. a kérdéssel egészségügyi szempontból akar foglalkozni. Statisztikai adatok szerint a lakosok a rendelkezésre álló víznek csak egy harmadrészét használják föl háztartási célokra, kétharmadrésze öntözésre fogy el, vagy elfolyik. A vizóra-rendszernek határozottan ellene van, mert a vizóra csak azt fogja mutatni, hogy nincs vízünk. Ezt eddig is tudtuk, a tanács azonban félmillió befektetéssel akarja azt a közönség tudomására hozni. Közegészségügyi szempontból határozottan káros, hogy a vízfogyasztást a tanács vizórákkal akarja korlátozni. Egy-egy lakrésze a normális vízfogyasztást 100 literben állapították meg. Ez határozottan kevés, amennyi pedig kellene, annyit az ártézi kutak szolgáltatni nem tudnak. Indítványozza, hogy a közgyűlés a vizórák ügyét vegye le a napirendről, mondja ki, hogy a vízvezeteki csöveket sürgősen fölülvizsgáltatja és kijavíttatja; végül gondoskodni kíván a Tisza-vízének fölhasználásáról is. Somlyódi István és Kiss Arnold röviden szólta hozzá a kérdéshez. Csonka Ferenc szakszerűen akar hozzászólni a kérdéshez. Nem tartja keresztülvihetőnek Kószó dr. indítványának azt a részét, hogy az egész vízvezeték hálózatát most megvizsgálják. Ez majdnem ugyan azzal a fáradsággal és költséggel járna, mint egy általános csatornázás. Nem tudja, honnan veszi Kószó dr. azt a feltevését, hogy a víz a csövekből elfolyik. Erről meggyőződést mindeddig senki sem szerzett. Ha egyes helyeken el is folyik a víz, ebből nem lehet még arra következtetni, hogy mindenütt így van. A vízkérdés célszerű megoldása, — mint szakértő mondja ezt — csakis a tanács javaslata alapján lehetséges. Ajánlja tehát az indítványok mellőzését és a tanács javaslatát elfogadásra.

Incidens.

Csonka Ferenc beszéde alatt kínos incidens játszódott le a közgyűlési teremben. Csonka ugyanis erősen védte a tanács álláspontját, ami hangos megjegyzéseket váltott ki az ellenkező véleményen lévő városatyákból. Kárász József, aki a baloldali első padsorban ült Wimmer Fülöp mellett, hátrafordult és csendesíteni igyekezett a zajongókat. Erre a jobboldal második padsorában ülő Fajka Lajos dr. hangosan megjegyezte:

— *Harcias a Kárász!*

Kárász indulatosan odafordult:

— *Hallgasson, taknyos!*

— *Fogja be a száját, mert fölrugom,* — replikázott Fajka.

— *Ronda, kölyök!* — mondta Kárász és elfordult.

— *Vigyázzon, mert rögtön pofoncsapom!* — kiáltotta Fajka.

Kárász hirtelen fölugrott helyéről. Wimmer, aki azt hitte, hogy neki akar támadni Fajkának, megfogta a kabátját és hangos szóval csendesítette. Kárász azonban elrántotta magát és — *kirohant a teremből.*

A szóváltásnak ezzel vége volt, az incidens azonban roppant kínos hatást tett a közönségen. Fajka dr. mosolygott, körülnézett, a városatyák azonban tartózkodtak minden beavatkozástól s úgy tettek, mintha semmit sem hallottak volna: a még mindig beszélő Csonka Ferenc néztek figyelmesen. Így aztán a vita során többé nem is foglalkoztak az afférral, a közgyűlés után azonban élénken beszélgettek róla a folyosón. Az ügynek lovagias folytatása lesz.

kapott és amikor érezte, hogy megvan, föl hagyott a sirással, sőt még mosolyogni kezdett; a markát erősen a kincsére szorította és olyan vidámnak és boldognak látszott, mintha valami nagy öröm érte volna.

Ugyan mi lehetett rá nézve egy virág?! A tulzsfolt nagyváros egyik zugában jött a világra, az utca kövezetén nőtt föl, képtelenség volt tehát, hogy a virágzó rétek és mezők iránt valami vonzalommal viseltessék, hiszen sosem látta őket. Mi volt hát számára egy virág? Másnak a fényülés egyik jele, nála — kereseti forrás. Az utcán sétáló hölgyeknek és uraknak kellett eladni őket s az árát mindig az anyjának kellett átszolgáltatnia és ha keveset kapott értük, megverték és a ritka pénzre éhez embereknek mindig kevés volt, amit a virágokért kapott. Szegény teremtes! Voltaképen gyűlölnie kellett volna a virágokat és mégis, még mindig a kezében szorongatta a sáros virágot és a szeme boldogan ragyogott, pedig alig száradt meg még bennük a könny. És míg az egyik kezét a ruhája alatt a rózsájához szorította, a másik kezében piszkos, tépett újságpapírt tartogatott. Egyszer elejtette, de sietve fölemelte újra.

Eközben a zsebtolvaj meg az utcai nő s előttük a gyermek, az utcák tömkelegén keresztül egyre tovább és tovább haladtak, át a városon, a külvárosra, egészen egy meszsze fekvő falúig, ott egy sátoroskorcsma előtt megálltak, beléptek, beültek egy asztal mellé és egy üveg bort rendelték.

Felkönyököltek az asztalra, tekintetük végigfutott a korcsmabódén, aztán összebujtak, halkán suttogni kezdtek, valami rosszban törve a fejüket.

A lebuiban jórészt lovászok, zsokéinasok, istállósolgák voltak, kiabáltak, szitko-

zódtak, veszekedtek a pincérekkel, röhögtek, ittak és erős istállószagot árasztottak maguk körül.

Az egyik asztalnál két libériás inas ült és kártyáztott, előttük ott hevert a pénz egy kis csomóban.

A zsebtolvaj meg az utcai nő gyakran rájuk pislogtak és újból suttogni kezdtek. És a gyermek?

A gyermek ezalatt a földön ült és játszadozott. A régi, széttépett újságból csinált két kis papírhintót, vagy inkább valami olyasfélét, aminek hintót kellett ábrázolnia és az utca sarából fölszedett és gondosan megörzött virágot az egyik kocsiról a másikra dobálta.

Ott ült a piszkos lebuiban, körülötte a részegek veszett lármával orditoztak, a levegő sűrű, fojtott volt, ő pedig ott ült a piszkos földön és egymagában végigjátszotta a szép, vidám virágünnepeket. Az egyetlen, elhervadt rózsabimbó alakjában ezer üde virágokrétát dobott el és kapott meg, amilyeneket oda-künn látott röpködni és így mulatott, kacagott, ujjongott magában, a tolvaj gyermeke, a kolduskölyök, a szemétporonty s ebben a pillanatban boldogabb és vidámabb volt, öröme őszintébb, mint azoké a szép, előkelő dámáké, akik délután ragyogó virágcsatát szállítottak maguknak.

Nemsokára haza kerül, valami nyomorúságos, sötét, büzhödő lyukba, a lakásukba, ahol a lerészegedett szülei összevesznek, megverik, minden régi nyomorúsága visszatér, de egy elszálló pillanatra azért ez a szegény, szerencsétlen kis poronty is azzal álltatta magát, hogy ép oly boldog, mint azok a cifra dámák.